

NERD

Mijn oom is een ongelofelijke *nerd*. Dat heb ik mijn ouders gisteren zelf horen zeggen.

Een nerd is dus een sulletje. Zo stond het toch in de synoniemenlijst die ik op het internet vond. Dat viel nog mee, vond ik.

Er stonden ook nog grappige woorden in de lijst, zoals jandoedel, labbekak en frul. Ik heb ze meteen genoteerd om te gebruiken op school. Altijd handig, zo'n scheldwoordenlijstje!

Wat verder in de lijst stond er nog: wereldvreemd persoon en *freak*. Dat laatste is Engels, je spreekt het uit als friek. Toen ik dat opzocht werd het helemaal leuk. In het lijstje met zoekresultaten stond: bezetene, doordrijver, dweper, fanatiekeling en nog meer van dat moois. Het werd pas echt interessant toen ik beelden bekeek van allerlei soorten freaks. Ik zag mannen met hoorns op hun kale schedel en dessertborden in hun onderlip en vrouwen met baarden en nepstaarten. Een dame liet zichzelf helemaal ombouwen tot een kat.

Zou mijn oom ook zo gek zijn? De laatste keer dat ik hem zag, leek hij eerder het saaie type. Maar dat was zeven

maanden geleden. Hoe meer beelden ik bekeek, hoe ongeruster ik werd.

Je zou denken dat mijn ouders mij ver van zo'n geflipte gek willen houden. Maar ze zitten er helemaal niet mee. Dat weet ik omdat ik het hun vroeg.

'Oom Mark is geen halvegare,' beweerden ze zonder blozen. 'Je zult de tijd van je leven hebben.' En: 'Straks wil je niet meer naar huis.' En als toppunt: 'Als je de tofste oom van de wereld zou opzoeken in het woordenboek, dan stond er vast en zeker een foto van oom Mark bij.'

Het was pijnlijk duidelijk dat ze van mij af wilden.

AFLUISTEREN

Gisterenavond hoorde ik mijn ouders in de badkamer stilletjes tegen elkaar praten. Ze maakten zich klaar om naar bed te gaan en dachten waarschijnlijk dat ik al sliep. Mis poes! Ik was klaarwakker en hoorde bijna alles wat ze zeiden.

'Dus morgenochtend komt Mark onze Floor ophalen?' vroeg mijn vader.

'Ja, dat heeft hij toch beloofd,' antwoordde mijn moeder op een toontje alsof ze het eerst nog moest zien gebeuren. 'Goed. Dan kunnen we daarna allebei gewoon naar kantoor vertrekken. Ik hoop maar dat ik alles afgewerkt krijg voor onze reis.'

Mijn vader klonk een beetje wanhopig.

Mijn moeder probeerde hem te troosten. 'Het werk dat blijft liggen is gewoon voor na de vakantie. Dat loopt niet weg.'

Ik kon niet verstaan wat mijn vader antwoordde. Hij praatte en poetste tegelijk. Daarna ging het over oom Mark.

'Je zou toch denken dat een volwassen man andere interesses heeft,' hoorde ik mijn vader zuchten.

'Mark beseft gewoon niet hoe gevaarlijk hij bezig is,' antwoordde mijn moeder. 'Als kind spookte hij ook al

vanalles uit wat niet mocht en hij kwam er altijd mee weg. Misschien dat hij daarom nooit geleerd heeft zich als een verantwoordelijke volwassene te gedragen. Hij heeft natuurlijk ook geen kinderen en hoeft met niemand rekening te houden.’

Papa snoof. ‘Wel, dan hoop ik dat je broer eraan denkt zijn verstand te gebruiken zolang Floor bij hem logeert.’ Zijn stem klonk luider en luider. ‘Als hij haar maar niet in gevaar brengt. Hij ...’

‘Ssst, Floor slaapt,’ siste mijn moeder. Ik hoorde kastdeuren opengaan en water klateren.

Van de rest van hun gefluisterde gesprek ving ik alleen nog wat flarden op.

‘... heeft ingebroken ... betrappt ... politiebureau ...’

Ik geloofde mijn eigen oren niet!

Mijn oom is dus een inbreker.

En daar sturen mijn ouders mij naartoe?

INBREKEN

‘Veel plezier, Floor, tot zondagavond! We zullen je missen.’
Ja hoor, ik geloof het echt ... niet!

Mijn ouders zijn blijkbaar zo gehaast om van me af te komen, dat het niet vlug genoeg kan gaan. Oom Mark heeft zijn koekendoos op wielen nog maar geparkeerd of ze hebben mijn tas al in de koffer gezwierd.

En nu staan ze me allebei krampachtig vrolijk uit te zwaaien.

Ik kijk strak voor me uit en probeer mijn leugenachtige ouders heel hard te negeren. O, wat heb ik echt verschrikkelijk geen zin in deze opgedrongen logeerpartij.

‘Hoi, Floor. Dat is lang geleden, hè? Zeven maanden alweer. De tijd vliegt. Wat ben je veranderd, zeg. Volgens mij ben je ontzettend gegroeid,’ probeert oom Mark een gesprek met mij aan te knopen.

Ik ben helemaal niet in de stemming voor beleefd gebabbel. Wat moet ik hem trouwens zeggen? ‘Dankjewel, jij ziet er nog altijd even kaal uit?’ Misschien is het beter dat ik niks zeg tot ik wat vrolijker ben.

Dus blijf ik koppig zwijgen.

Op de achterbank liggen een paar stevige handschoenen,

een donkere muts en een volgepropte rugzak. Zit daar het inbrekersmateriaal in?

Mijn oom ziet mij kijken.

‘Hebben je ouders je verteld over mijn hobby?’ wil hij weten.

Mijn nieuwsgierigheid wint het van mijn koppigheid.

‘Bedoel je dat inbreken?’

Oom Mark knikt enthousiast. ‘Ja, zo kun je het ook noemen,’ lacht hij.